

LBRIS

We know
books

NICHOLAS
SPARKS

ULTIMUL
CÂNTEC

editura rao

IBDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS

Ultimul cântec / Nicholas Sparks; trad.: Laura Amalia Frunză. -
București: Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-390-3

I. Frunză, Laura Amalia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
The Last Song
© 2009 by Nicholas Sparks
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ
MIHAELA FRUNZĂ

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-390-3

Pentru Theresa Park și Gref Irikura,
prieteni mei

Pastorul Charlie Harris se afla în interiorul bisericii când a pornit focul și a suferit arsuri de gradul doi pe brațe și pe mâini. A fost transportat la Centrul Medical New Hanover și se află în prezent la Terapie intensivă.

Acesta a fost al doilea incendiu care a avut loc într-o biserică în câteva luni în regiunea New Hanover. În luna noiembrie, mănăstirea Buna Speranță din Wilmington a fost complet distrusă. „Anchetatorii încă mai consideră incidentul drept suspect și în acest moment îl tratează ca un posibil caz de incendiere premeditată”, declară Ryan.

Martorii relatează că, cu mai puțin de douăzeci de minute înainte de incendiu, au fost observate rachete lansate pe plaja din spatele bisericii, probabil pentru a sărbători noul an. „Rachetele sunt ilegale în Carolina de Nord și sunt în mod special periculoase având în vedere condițiile actuale de secetă, avertizează Ryan. Acest incendiu arată motivul pentru această interdicție. Un om este în spital, iar biserica este distrusă din temelii.”

Când mama ei termină de citit, își ridică privirea și o întâlnește pe cea a lui Ronnie. Ronnie ezită; apoi oftă și începu să spună o poveste care încă i se părea incredibil de lipsită de sens, chiar și după timpul avut la dispoziție pentru a reflecta asupra ei.

1

RONNIE

Cu șase luni în urmă

Ronnie se trânti pe scaunul din față al mașinii întrebându-se de ce Dumnezeu mama și tatăl ei o urau atât de mult.

Era singurul lucru care putea explica faptul că pleca să-și viziteze tatăl în locul acela din sud, îngrozitor și uitat de lume, în loc să-și petreacă timpul cu prietenii ei din Manhattan.

Nu, uitați de asta. Nu doar că-și vizita tatăl. *A vizita* implică un weekend sau două, poate chiar o săptămână. Presupunerea că putea să supraviețuiască unei vizite. Dar să stea până la sfârșitul lui august? Aproape toată vara? Era un adevărat exil și cam toate cele nouă ore petrecute pe drum se simțise ca un prizonier transferat într-o închisoare din zona rurală. Nu-i venea să creadă că mama ei chiar o puna să facă lucrul acesta.

Ronnie era atât de cuprinsă de amărăciune, că îi luă o clipă să recunoască *Sonata nr. 16 în do major* a lui Mozart. Era una dintre piesele pe care le interpretase la Carnegie Hall cu patru ani în urmă și știa că mama ei o pusese în timp ce Ronnie dormea. Păcat. Ronnie se întinse s-o închidă.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă mama ei încruntându-se. Îmi place să te aud cântând.

— Mie nu.

Ce zici dacă dau mai încet?

– Oprește-l pur și simplu, mamă. Bine? N-am chef.

Ronnie se uită pe fereastră, conștientă că buzele mamei ei tocmai formaseră o linie strânsă. Mama ei făcea des gestul acesta în ultima perioadă. Era ca și cum buzele i s-ar fi magnetizat.

– Mi s-a părut că văd un pelican când am trecut podul spre Wrightsville Beach, comentă mama ei cu o relaxare forțată.

– Doamne, ce mișto! Poate ar trebui să-l chemăm pe vânătorul de crocodili¹.

– A murit, interveni Jonah, vocea lui plutind dinspre scaunul din spate, sunetele amestecându-se cu cele scoase de jocul lui Game Boy. Pacostea aceea de frate de zece ani al ei era obsedat de chestia aia. Nu-ți amintești? A fost foarte trist.

– Sigur că-mi amintesc.

– Mie nu mi s-a părut că-ți amintești.

– Ei bine, îmi amintesc.

– Atunci nu ar fi trebuit să spui ceea ce tocmai ai spus.

Ea nu se mai obosi să-i răspundă și a treia oară. Fratele ei voia mereu să aibă ultimul cuvânt. O *scoate din minți* lucrul acesta.

– Ai reușit să ațipești măcar puțin? o întrebă mama ei.

– Da, până ai intrat în groapa aia. Apropo, mersi pentru asta. Aproape că mi-a ieșit capul prin parbriz.

Privirea mamei ei rămase fixată la drum.

– Mă bucur să văd că odihna te-a făcut să fii mai binedispusă.

Ronnie făcu un balon din guma de mestecat. Mama ei ura gestul, acesta fiind principalul motiv pentru care îl făcuse aproape neîncetat cât merseseră pe Autostrada I-95. Drumul interstatat era, după umila ei părere, cel mai plictisitor drum conceput vreodată. În cazul în care nu erai în mod special

¹ Este vorba despre Steve Irwin, naturalist, protagonist al documentarelor despre crocodili de pe canalul Discovery; a decedat în 2006, înțepat în piept de o pisică de mare. (n.tr.)

interesat de fast-fooduri jegoase, toalete publice dezgustătoare și miliarde de pini, avea darul să te adoarmă cu monotonia sa hipnotizant de neplăcută.

Îi spusese exact același lucru mamei ei în Delaware, în Maryland și în Virginia, dar mama ei îi ignorase comentariile de fiecare dată. În afara faptului că se străduia să fie o călătorie plăcută, luând în considerație că nu aveau să se mai vadă o vreme, mama ei nu era o persoană căreia să-i placă să vorbească în mașină. Nu se simțea așa confortabil să conducă, lucru care nu era de mirare având în vedere faptul că mergeau cu metroul sau cu taxiul ori de câte ori trebuiau să ajungă undeva. Totuși, în apartament... *asta* era o cu totul și cu totul altă poveste. Mama ei nu se jena să deschidă anumite subiecte acolo, iar administratorul clădirii venise de două ori în ultimele două luni să le roage să vorbească mai încet. Mama credea probabil că, cu cât țipa mai tare cu privire la notele lui Ronnie sau la prietenii ei, ori la faptul că Ronnie îi ignora cu regularitate interdicția de a ieși din casă după o anumită oră, sau *Incidentul* – mai ales *Incidentul* –, cu atât va fi mai probabil ca lui Ronnie să-i pese.

Bine, nu era cea mai rea mamă. Chiar nu era. Și când se simțea generoasă, Ronnie ar fi putut chiar să recunoască faptul că era destul de bună pentru o mamă. Doar că mama ei rămăsese prinsă undeva într-o bulă a timpului în care copiii nu creșteau niciodată și Ronnie își dorea pentru a mia oară să se fi născut în mai și nu în august. Atunci urma să împlinească optsprezece ani, iar mama ei n-ar mai putea s-o oblige să facă nimic. Din punct de vedere legal, ar fi suficient de mare să ia decizii pe cont propriu și să spunem că venitul aici nu era pe lista ei de priorități.

Dar în momentul de față Ronnie *nu avea de ales*. Pentru că încă avea *saptesprezece* ani. Din cauza *unei feste jucate de calendar*. Pentru că mama ei o concepusese cu *trei luni mai târziu decât ar fi trebuit*. De ce oare? Indiferent cu cât patos o implorase

Ronnie, sau se plânsese, sau tipase și se miorlăise cu privire la planurile ei de vară, nu a contat nici cât negru sub unghie. Ronnie și Jonah urmau să-și petreacă vara cu tatăl lor și nu mai era cale de întoarcere. „Fără dar, și, sau poate cu privire la acest subiect“ fusese felul în care mama ei formulase problema. Ronnie începuse să urască expresia aceea.

Chiar după ce trecuseră de pod, traficul de vară încetini-se coloana de mașini până când acestea păreau să se târască. Dintr-o parte, printre case, Ronnie prinse frânturi din ocean. Uraaa! De parcă i-ar fi păsat.

– Amintește-mi, te rog, de ce ne pui să facem asta? bombăni Ronnie.

– Am mai discutat asta, răspunse mama ei. Trebuie să petreceți un timp cu tatăl vostru. Ți este dor de voi.

– Dar de ce toată vara? Nu puteam să stăm vreo două săptămâni și gata?

– Aveți nevoie de mai mult de două săptămâni să petreceți împreună. Nu l-ați mai văzut de trei ani.

– Asta nu e vina mea. El a plecat.

– Da, dar nici la telefon nu i-ai răspuns. Și de fiecare dată când a venit la New York să vă vadă pe tine și pe Jonah, tu l-ai ignorat și ai ieșit cu prietenii.

Ronnie făcu iar baloane din guma de mestecat. Cu colțul ochiului o văzu pe mama ei tresărind.

– Nu vreau să-l văd și nici să vorbesc cu el, spuse Ronnie.

– Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor, bine? Tatăl tău este un om bun și te iubește.

– De asta ne-a părăsit?

În loc să-i răspundă, mama ei se uită în oglinda retrovizoare.

– Tu abia aștepti, nu-i așa, Jonah?

– Glumești? O să fie super!

– Mă bucur că măcar tu ai o atitudine pozitivă. Poate ai putea să o înveți și pe sora ta.

Jonah pufni.

– Mda, sigur că da.

– Pur și simplu, nu văd de ce nu-mi pot petrece vara cu prietenii, se plânse Ronnie intervenind în discuție.

Încă nu terminase. Deși știa că șansele erau slabe spre zero, încă mai visa să-și convingă mama să întoarcă mașina.

– Adică ai prefera să-ți petreci nopțile prin cluburi? Nu sunt naivă, Ronnie. Știu ce se petrece în genul acela de locuri.

– Nu fac nimic rău, mamă.

– Și notele tale? Și faptul că ieși la ore la care eu nu-ți dau voie? Și...

– Putem să vorbim despre altceva? interveni Ronnie. Cum ar fi de ce e așa urgent să-mi petrec timpul cu tatăl meu?

Mama ei o ignoră. Dar Ronnie știa că avea toate motivele din lume s-o facă. Îi răspunsese la întrebarea aceea de un milion de ori, chiar dacă Ronnie nu voise să accepte.

Traficul începu într-un final să se fluidizeze, iar mașina se mișcă vreo câțiva metri până să se oprească din nou. Mama ei lăsă ferestrele în jos și încercă să se uite peste mașinile din fața ei.

– Mă întreb ce se întâmplă, bombăni ea. E chiar aglomerat pe aici.

– Suntem la mare, oferi Jonah o explicație. Mereu e aglomerat la mare.

– E ora trei într-o duminică după-amiază. Nu ar trebui să fie așa de aglomerat.

Ronnie își ridică picioarele, urându-și viața. Urând tot ce se petrecea acum.

– Auzi, mamă? întrebă Jonah. Tata știe că Ronnie a fost arestată?

– Mda, știe, răspunse ea.

– Ce are de gând să facă?

De data aceasta răspunse Ronnie:

– N-o să facă nimic. Nu i-a păsat niciodată de nimic în afară de pian.

Ronnie ~~ura~~ pianul și jurase că nu va mai cânta niciodată la el, decizie pe care chiar și câțiva dintre prietenii ei vechi o considerau ciudată, din moment ce acest instrument jucase un rol major în viața ei de când se știa. Tatăl ei, odinioară profesor la Juilliard, îi fusese și ei instructor, și o perioadă lungă de timp fusese cuprinsă nu doar de dorința de a cânta, dar și de a compune muzică împreună cu el.

Era bună la asta. Chiar foarte bună, pentru că, datorită legăturii tatălui ei cu Academia Juilliard, consiliul administrativ și profesorii erau foarte conștienți de calitățile sale. Încetul cu încetul se dusesse vorba în rețeaua obscură condusă de deviza „muzica clasică este cea mai importantă”, care constituia viața tatălui ei. Urmaseră o serie de articole în niște reviste de muzică clasică, după care apăruse un material destul de lung în *The New York Times*, care se axa pe legătura tată-fiică. Toate acestea duseseră într-un final la o mult râvnită apariție în seria de Tineri Artiști la Carnegie Hall, în urmă cu patru ani. Ea presupunea că acela fusese apogeul carierei sale. Și chiar fusese un apogeu; nu era naivă cu privire la ceea ce realizase. Știa cât de rară este o șansă ca aceea, dar apoi se trezi întrebându-se dacă meritaseră toate sacrificiile făcute. La urma urmei, nimeni, cu excepția părinților ei, nu avea să-și amintească de acea interpretare. Sau să îi pese cuiva. Ronnie învățase că, dacă nu ai un videoclip popular pe Youtube sau nu susții spectacole în fața a mii de oameni, calitățile muzicale sunt egale cu zero.

Uneori și-ar fi dorit ca tatăl ei să îi dea lecții de chitară electrică. Sau măcar să o învețe canto. Ce avea să facă ea cu abilitatea de a cânta la pian? Să predea muzica la o școală din localitate? Sau să cânte în vreun salon de hotel în timp ce oamenii se cazează? Sau să urmeze viața grea pe care o avusese tatăl ei? Uite unde l-a dus pe el pianul. Sfârșise prin a-și da demisia de la Juilliard pentru a pleca prin țară ca pianist și se trezise cântând prin niște spelunci în fața unui public

care abia dacă umplea primele două rânduri. Călătorea patruzeci de săptămâni pe an, timp suficient cât să ți se ducă toată căsnicia pe apa sâmbetei. Nu durase mult și mama ei începuse să ție tot timpul, iar tatăl ei se retrăsese în cochilia lui, așa cum făcea de obicei, până când într-o zi pur și simplu nu se mai întorsese dintr-un turneu prelungit din sud. Din câte știa ea, tatăl ei nu mai lucrase deloc în perioada aceea. Nici măcar nu dăduse meditații.

„Cum s-au sfârșit lucrurile pentru tine, tată?”

Își scutură capul. *Chiar* nu voia să fie acolo. Dumnezeu știe că nu voia să aibă nimic de a face cu toate astea.

– Auzi, mamă? strigă Jonah. Se aplecă în față. Ce-i acolo? E cumva un carusel?

Mama ei își lungi gâtul încercând să vadă pe după camioneta de pe banda de lângă ea.

– Cred că da, dragul meu, răspunse ea. Trebuie să fie un carnaval în oraș.

– Putem să mergem și noi? După ce luăm cina?

– Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău.

– Mda, poate după aceea stăm cu toții în jurul unui foc de tabără să coacem bezele, interveni Ronnie. Ca și cum am fi o familie mare și fericită.

De data aceasta o ignorară amândoi.

– Crezi că mai au și alte chestii în care te poți da? întreabă Jonah.

– Sigur au. Și dacă tatăl tău nu vrea să se dea, sunt sigură că sora ta va merge cu tine.

– Super!

Ronnie se adânci în scaunul ei. Normal că mama ei sugerase așa ceva. Toată chestia asta era prea deprimantă ca să fie adevărată.

2

STEVE

Steve Miller cânta la pian cu o intensitate provocată de nerăbdare, copiii săi urmând să ajungă din clipă-n clipă.

Pianul se afla sub o boltă la capătul sufrageriei micuțe din casa de pe plajă pe care el o numea acum casă. În spatele lui se aflau lucrurile care reprezentau istoria sa personală. Nu era cine știe ce. În afară de pian, Kim reușise să-i împacheteze avutul într-o singură cutie și durase mai puțin de jumătate de oră să pună totul la locul lui. Era o fotografie cu el și părinții lui de când era mic și încă o poză cu el cântând la pian pe vremea când era adolescent. Erau așezate între cele două diplome pe care le primise, una de la Chapel Hill și cealaltă de la Universitatea din Boston, iar dedesubt se afla o diplomă de la Juilliard, unde predase timp de cincisprezece ani. Lângă fereastră se aflau trei programe înrămate în care erau subliniate datele turneele sale. Cu toate acestea, cele mai importante lucruri erau cele șase fotografii cu Jonah și Ronnie, unele lipite de pereți sau înrămate și puse deasupra pianului, și ori de câte ori se uita la ele își amintea că, în ciuda bunelor sale intenții, nimic nu ieșise așa cum se așteptase.

Soarele de după-amiază târzie pătrundea prin ferestre, făcând interiorul să pară aglomerat, iar Steve simțea că încep să i se formeze broboane de transpirație. Din fericire, durerea

de stomac îl mai lăsase în acea dimineață, însă fusese emoționat zile întregi, așa că știa că urma să îi revină. Mereu avuse probleme cu stomacul; la douăzeci de ani avusese ulcer și fusese internat în spital pentru diverticulită; pe la treizeci de ani își scosese apendicele care i se rupsesse în timp ce Kim era însărcinată cu Jonah. Lua Rolaid ca pe bomboane, făcuse tratament cu Nexium ani de zile și, deși știa că probabil ar fi putut să mănânce mai bine și să facă mai mult sport, se îndoaia de faptul că asta ar fi avut vreun efect. Problemele cu stomacul erau ereditare.

Moartea tatălui său, survenită în urmă cu șase ani, îl schimbase și de atunci simțise că parcă zilele sale sunt numărate. Într-un fel, presupunea că într-adevăr erau. Își dăduse demisia de la Juilliard în urmă cu cinci ani și un an după aceea hotărâse să-și încerce norocul ca pianist în concerte. Trei ani mai târziu, el și Kim hotărâseră să divorțeze; la nici douăsprezece luni după aceea, turneele începuseră să se rărească până când dispăruseră de tot. Anul precedent se mutase înapoi aici, în orașul unde crescuse, un loc pe care nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată. Acum urma să-și petreacă vara cu copiii lui și, deși încerca să-și imagineze ce se va întâmpla în toamnă când Ronnie și Jonah urmau să se întoarcă la New York, singura certitudine pe care o avea era că frunzele aveau să se îngălbenescă, iar dimineața va scoate aburi când va respira. Încetase demult să mai încerce să mai prevadă viitorul.

Nu-l deranja lucrul acesta. Știa că previziunile sunt inutile și, în plus abia dacă înțelegea trecutul. Acum, tot ce putea spune cu certitudine era faptul că fusese un om obișnuit într-o lume care iubea extraordinarul, și această revelație îi lăsa un vag sentiment de dezamăgire față de viața pe care o dusesse. Dar ce putea să facă? Spre deosebire de Kim, o persoană mereu prietenoasă și sociabilă, el fusese întotdeauna mai reținut și se pierdea în mulțime. Deși avea anumite talente de

muzician și compozitor, îi lipsea charisma sau arta spectacolului și alte lucruri care făceau un interpret să iasă în evidență. Uneori chiar recunoștea că fusese mai degrabă un observator al lumii decât un participant la ea și în momentele lui de sinceritate dureroasă credea că eșuase în tot ce era important. Avea patruzeci și opt de ani. Căsnicia i se terminase, fiica lui îl evita, iar fiul lui creștea fără el. Uitându-se în urmă, știa că nu avea pe cine să dea vina decât pe el însuși și, mai mult decât orice, era un lucru pe care voia să-l știe: era oare posibil pentru o persoană ca el să simtă prezența lui Dumnezeu?

Cu zece ani în urmă nu și-ar fi imaginat niciodată că s-ar fi gândit la așa ceva. Nici măcar cu doi ani în urmă. Dar vârsta a doua îl făcuse mai reflexiv decât o oglindă, gândea el. Deși cândva crezuse că răspunsul se afla în muzica pe care o crea, acum bănuia că se înșelase. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât realiza că pentru el muzica fusese mai degrabă o evadare din realitate decât un mod de a trăi mai profund în ea. Poate că simțise pasiune sau renaștere în piesele lui Ceaikovski sau avusese un sentiment de împlinire când scrisese propriile sonate, însă acum știa că evadarea în muzică avusese mai mult de-a face cu dorința egoistă de a evada decât cu Dumnezeu.

Credea acum că adevăratul răspuns se afla în legătura de iubire pe care o simțea pentru copiii lui, în durerea pe care o resimțea când se trezea într-o casă tăcută și realiza că ei nu erau acolo. Dar chiar și atunci știa că există ceva mai mult.

Și cumva, spera ca acum copiii lui să fie cei care să-l ajute să găsească acel ceva.

Câteva minute mai târziu, Steve observă soarele reflectându-se din parbrizul unei camionete prăfuite de afară. El și Kim o cumpăraseră cu ani în urmă pentru ieșiri de weekend

la Costco¹ și vacanțe în familie. Se întrebă în trecere dacă ea și-o fi amintit să schimbe uleiul înainte să pornească la drum sau dacă-l schimbase măcar o dată de când plecase el. Probabil că nu, decise el. Kim nu fusese niciodată pricepută la treburi din acestea, motiv pentru care el fusese cel care se ocupase de ele.

Dar episodul acela din viața lui se terminase acum.

Steve se ridică de pe scaun și, până să apuce să ajungă pe verandă, Jonah deja coborâse din mașină și alerga spre el. Părul nu-i era pieptănat, ochelarii îi stăteau strâmb pe nas, iar brațele și picioarele îi erau la fel de slabe ca niște bețe. Steve simți un nod în gât când își reaminti cât de mult îi lipsise lucrul acesta în ultimii trei ani.

– Tată!

– Jonah! îi răspunse Steve în timp ce traversa nisipul pietros care-i pava curtea.

Când Jonah îi sări în brațe, abia reuși să rămână drept.

– Ce mare ai crescut, spuse el.

– Și tu te-ai făcut mai mic! replică Jonah. Ești slab acum. Steve își îmbrățișă fiul cu putere înainte să-l lase jos.

– Mă bucur că ești aici.

– Și eu mă bucur. Mama și Ronnie s-au certat tot drumul.

– Asta nu e bine.

– E în regulă. Le-am ignorat. Cu excepția momentelor în care le întăram.

– Aha, răspunse Steve.

Jonah își împinse ochelarii pe nas.

– De ce nu ne-o fi lăsat mama să venim cu avionul?

– Ai întrebat-o?

– Nu.

– Poate ar fi trebuit.

– N-are importanță, doar mă întrebam.

Steve zâmbi. Uitase cât de vorbăreț era fiul lui.

¹ Costco – rețea de magazine en-gros, stil Metro (n.tr.)